

Regrete tomnatice

Val

Îmi amintesc perfect, distinsă doamnă,
Eram pe-atunci, la fel, în plină toamnă,
Colegi în anul ultim de liceu,
Când, dintre toți din clasă, numai eu
M-am oferit să vă conduc acasă,
În după-amiaza-aceea furtunoasă ...

Pe sub umbrelă, visători, pășeam,
V-am luat de sold, ce-aproape ne simțeam!
Nu ne păsa de stropii mari și reci,
Ca într-un vals prin bălți croiam poteci,
Iar norii, se-aprindeau, vădit, anume
Parcă-am fi fost doar noi, atunci, pe lume ...

Și când, suavă, galeș mi-ați zâmbit,
Din ochii mari, albaștri, am simțit,
Întâiași dată-n viață-acel fior,
Până în deștul mic de la picior,
De v-am furat, setos, ca un avar,
Primul sărut în colț la aprozar,

Și-apoi în lift, parcă la șapte stați,
Plutind printre etaje,-mbrățișați,
Ajunși 'n-apartament m-ați invitat
La o cafea ... târziu ... eram în pat,
Unde, un ceas întreg, noi amândoi,
Înflăcărați de-amor, aproape goi

Ca să mă iei acum, așa, la rost,
Și ... bâzâind să-mi spui c-am fost un prost,
Păi ... s-au ivit părinții tăi, doar știi,
Chiar când eram să pun punctul pe i,
Și-mi reproșezi ... și eu regret cumplit,
Că timp a fost păcatu' să-l comit ...

Sunt patrușcinci de ani trecuți, și-un pic,
Lenuță, au zburat ca mai nimic!...
Ne-am regăsit acum, în plină toamnă,
Dar să uităm ... eu domn și tu o doamnă!
Nu te-ntrista, nu plânge,-s încă viu,
Pentru păcat nicicând nu-i prea târziu

Valeriu Cercel